

*Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťí tvoje meno! Matúš 6:9*

V texte Písma v Evanjeliu podľa Matúša 6:9–13 Pán Ježiš Kristus vyslovil dve slová, ktorými sa v tomto článku budeme zaoberať. „Náš Otče!“ Tieto slová vyjadrujú dve pravdy a dva postoje, ktoré potrebujeme zaujať, keď sa modlíme. Po prvé potrebujeme mať postoj dôvery a vedieť, že Boh má k nám vzťah Otca. Po druhé potrebujeme na Neho hľadiť ako na Otca, ktorý je v nebesiach, má všetku vládu a moc a môže nám pomôcť. V Biblii Božie otcovstvo je predstavené akoby siedmimi farbami dúhy, ktoré nie sú totožné a v tomto článku sa pozrieme na týchto sedem farieb, sedem stránok Božieho otcovstva. Takže, čo znamená, keď sa Boh v Písme predstavuje ako Otec?

**1. Po prvé:** Otec znamená prvú osobu Božej trojice. V Evanjeliu podľa Matúša vo veršoch 18-20 je dané poverenie Cirkvi zvestovať národom evanjelium. Vo verši 19 je uvedené: „A tak idte, čiňte učeníkmi všetky národy krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha“. Očividne Otec je označený ako prvá osoba Božej trojice, Syn ako druhá osoba a Duch Svätý ako tretia osoba. Takže niekedy, keď v Biblii čítame slovo Otec, tak to môže znamenať, že Boh sa predstavuje a vystupuje ako prvá osoba Božej trojice. Je to Jeho označenie. Niekedy sa označuje ako Boh Otec. Ako ten, ktorý je v jednej podstate so Synom a s Duchom Svätým a predsa od oboch odlišný. V tomto význame nemôžeme povedať, že Syn je Otec. Ani nemôžeme povedať, že Svätý Duch je Otec. Každopádne Otec, Syn a Duch sú jednej podstaty. Otec posielal Syna. Syn vykupuje. Svätý Duch povoláva, znovuzrodzuje, posväcuje atď. Musíme držať túto odlišnosť a vedieť, že keď Biblia hovorí o Otcovi, tak na niektorých miestach to znamená prvá osoba Božej trojice.

**2. Druhá stránka** Božieho otcovstva. Označuje vzťah, ktorý má voči svojmu jedinému Synovi Pánovi Ježišovi Kristovi. Napríklad v liste Efezským čítame: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista“ (1:3). Apoštol Pavol tu označuje nebeského Otca ako Otca Pána Ježiša Krista. Inými slovami, keď sa Boh na niektorých miestach v Biblii predstavuje ako Otec, tak to znamená otcovstvo ohľadom Jeho Syna. Na inom mieste vidíme tento vzťah Boha Otca k svojmu Synovi, keď čítame: „A keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody, a hľa, otvorili sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval akoby holubica a prichádzal na neho. A hľa, bolo počuť hlas z nebies, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo“ (Matúš 3:16–17).

V 2. Samuelovej 7:12–16 čítame proroctvo (predpoveď), ktoré dostal Dávid o potomstve, ktoré vzíde z neho. Bude to zvláštny syn, iný ako všetci synovia, ktorí boli na tejto zemi. Boh o ňom prehlasuje: „Ja mu budem otcom a on mi bude synom“ (verš 14). Samozrejme, toto nepopiera synovstvo od večnosti, keď tu hovorí v budúcom čase, ale hovorí, že takto ho máme vnímať. Máme hľadieť na neho ako na toho, ktorý je jednorodený od Otca, ktorý zvláštnym spôsobom vychádza od Otca, prichádza k nám - večný Boží Syn. Od vekov je s Otcom a naveky bude s Otcom.

V živote Pána Ježiša vidíme, hlavne v Jánovom evanjeliu, ako často hovorí: „Môj Otec“, „Môj Otče“. Keď je na kríži volá k Otcovi: „Otče odpusť im, lebo nevedia, čo činia“, „Otče do tvojich rúk dávam svojho Ducha“. Vzťah, ktorého hĺbku a šírku nevieme pochopiť, ale tušíme, že je to asi najkrajší vzťah, aký vôbec existuje.

**3. Keď Písmo hovorí**, že Boh je Otec, môže to znamenať označenie Jeho stvoriteľskej aktivity. Toho, že je Stvoriteľ. V tomto zmysle Boh je univerzálne Otec všetkému stvorenstvu. Čítame to napríklad v 38. kapitole knihy Jób, kde sa v kontexte Písma hovorí o stvorení sveta, keď bol položený uholný kameň tejto Zeme, keď spolu plesali hviezdy rána a keď jasali všetci synovia

Boží. Synovia Boží - to je odkaz na anjelov, ktorí sa tešili, keď videli, ako Boh tvorí veci. Vidíme, že Boh je Otcom týmto anjelom. Takže je tu otcovstvo vzťahom k ním ako stvoreným bytostiam.

Rovnako toto otcovstvo vidíme vzhľadom na všetkých ľudí: „Či azda nemáme všetci jedného a toho istého Otca? Či nás nestvoril jeden a ten istý silný Boh?“ (Malachiáš 2:10). Sme stvorené bytosti, takže každý na tomto svete môže povedať v istom slova zmysle: Boh je mojím Otcom. Samozrejme pravý Boh. Nie modla, nie naša predstava o Bohu. Ale ten, ktorý sa zjavuje v Písmach.

Rovnako aj v Skutkoch 17: „a učinil z jednej krvi všetok národ ľudí, ... Lebo i jeho rodina sme.

Teda keď sme rodinou Božou, nemáme sa domnievať, že by Božstvo bolo podobné zlatu alebo striebriu alebo kameňu, rytine, ktorú vytvorilo remeslo a ľudský výmysel“ (verše 26, 28 a 29). Teda text hovorí, že sme rodinou alebo rodom Božím alebo potomstvom Božím. Nech už prekladatelia volia ktorékoľvek slovo, znamená to, že vychádzame z Boha. Boh je niekto, kto nás stvoril a v tomto zmysle je naším Otcom. Je ako keby hlavou rodu. V tomto význame hlavou rodiny. Je tu niekto, kto to tu celé začal. Niekto, kto rozprestrel celú históriu. Niekto, kto rozprestrel celý ľudský rod. Každopádne, text nás odkazuje na to, že Boh je v tomto zmysle naším Otcom. Je Otcom všetkých ľudí, lebo ich stvoril.

**4. Božie otcovstvo** môžeme rozšíriť nielen na jeho stvoriteľské dielo, ale aj na jeho udržiavateľské činy. Opäť Skutky 17:25 „...ved' on sám dáva všetkému život a dych a všetko“. V tomto kontexte slovo dáva, znamená nielen, že to dá raz, ale že nás stále udržuje. My

dýchame, žijeme, hýbeme sa, lebo On nás udržuje ako Otec. Navyiac, význam slova otcovstvo je tu v spojení s tým, kto sa o niekoho stará. Nieкто, kto zaopatruje domácnosť. Nieкто, kto vládne v domácnosti.

**5. Biblia ďalej predstavuje** Boha ako Otca sirôt. „Je otcom sirôt a sudcom vdov, Boh, v príbytku svojej svätosti“ (Žalm 68:6). Boh má zvláštny vzťah otcovstva voči sirotám a v kontexte celého žalmu voči všetkým tým, ktorí sú ubiedení. Je tu zvláštny súcit, ktorý vie prejaviť ľuďom, ktorí sú v nízkom položení. Samozrejme, tu sa myslí na fyzické nízke položení, ale kto z nás nepoznal Otcov súcit, keď sme boli utlačení svojimi hriechmi a hľadali pomoc a nádej? Blahoslavení chudobní v duchu. V tomto zmysle Otec ukazuje svoj milosrdný aspekt, keď sa skláňa k sirotám a zastáva sa ich.

Mnohí toto aplikovali do svojich životov a povedali: som neobrátенý nemám žiadnu nádej, ale keď Boh je Otcom sirôt a všíma si tých, ktorí sú v takomto rozpoležení, pokorím sa pred Ním, budem ho hľadať a On sa nado mnou zľutuje. Z tohto dôvodu môžeme byť povzbudení príbehom publikána a volať: „Bože buď milosrdný, zľutuj sa, maj milosť nado mnou hriešnym“. Prečo? Pretože Boh je Otcom sirôt, opustených a zbedačených a má milosrdné srdce i k tým, čo vidia svoju duchovnú osirelosť.

**6. Keď Biblia hovorí** o Bohu ako Otcovi, môže mať na mysli to, že Boh vstúpil do zvláštneho vzťahu s Abrahámom a s jeho telesným potomstvom, aby z nich vyviedol Mesiáša a tak požehnal všetky národy. Boh sa vo svojom vzťahu k izraelskému národu označuje ako Otec

tohto národa. V Deuteronomiu Mojžiš izraelskému ľudu pripomína práve túto pravdu: „Či sa takto odplácať Hospodinovi vy bláznivý ľude a nie múdry, či nie je On tvoj Otec, ten, ktorý si ťa nadobudol. On ťa učinil a postavil, aby si stál“. Rovnako aj v knihe Exodus, keď Mojžiš stojí pred faraónom, hovorí mu slovo od Boha: „Pusti môjho syna,, aby mi išiel na púšť slúžiť“. Prepusti môjho syna. Je to zvláštny vzťah, ktorý Hospodin preukázal izraelskému národu.

**7. Keď Biblia hovorí,** že Boh je Otcom, môže hovoriť o otcovstve, ktoré on má k tým, ktorých jeho Syn vykúpil a ktorí ho ako Otca skrze vieru našli. Zo všetkých spomenutých otcovstiev týkajúcich sa stvorenia toto je to najkrajšie otcovstvo, aké vôbec existuje. Súčasne je to pre nás povzbudivý fakt, lebo je to najvyšší možný vzťah, aký človek na tejto Zemi môže mať s Bohom. Najplnší. Najkrajší. Najvernejší. Najpevnejší. Dokonca zaručený samotnou krvou Krista. „Vidte, akú lásku nám dal Otec - aby sme sa volali deťmi Božími, a sme nimi!“ (1. Jána 3:1). Kto sú to nám? Tí, ktorí sa volajú Božími deťmi, presne v tomto význame a tí, ktorým je On práve v tomto význame Otcom. Na tomto mieste sa nehovorí o stvorenstve, ani o jeho udržiavaní. Hovorí sa tu o vzťahu, ktorý sa vytvoril, vznikol k Bohu ako k Otcovi. Pýtame sa: ako k tomu došlo? O tom hovorí napr. Ján 1:12–13 „Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno; ktorí nie z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení“. Toto je otcovstvo, o ktorom teraz hovoríme. Tento vzťah s Bohom majú tí, ktorí veria v Jeho meno. Tí, ktorí neprišli do tohto vzťahu požehnaním nového života cez telesné potomstvo. Neprišli ani z rozhodnutia, ktoré by boli našli niekedy v sebe. Neprišli ani cez ľudské úsilie, cez svoje skutky a snahy. Ale sú to tí, ktorí sú z Boha splodení. A toto je otcovstvo, ktoré je tu nádherne, nádherne predstavené. Tým, ktorým je Boh takto Otcom, sú tí, ktorých si ako synov prijal kvôli viere v meno Ježiša Krista.

Keď si poskladáme tieto druhy Božieho otcovstva do jedného obrazu, ako keď vedľa seba dáme sedem farieb dúhy, tak vidíme, že Božiemu otcovstvu vd'ačíme za mnohé a mnohé požehnanie a dobro, ktoré poznáme na tomto svete. To je prvé a nespochybniteľné. Nielen to, že Syn je obohatený jeho otcovstvom, tak ako je Otec obohatený jeho synovstvom, ale aj my všetci ľudia a celá zem prijíma obrovský úžitok z Božieho otcovstva. Božie otcovstvo nás povzbudzuje nájsť v Ňom svojho nebeského Otca. Pretože to, čo môžeme ľuďom povedať je: Boh je ochotný ti odpustiť a vstúpiť do nového vzťahu s tebou, cez Ježiša Krista. Ved' ťa stvoril,

ved' ťa udržuje, ved' dal svojho Syna, aby zomrel za hriešnikov.

Teraz, keď sme uviedli sedem stránok Božieho otcovstva, ešte musíme odpovedať na otázku, na ktorú stránku Božieho otcovstva Pán Ježiš Kristus myslí, keď hovorí, že sa máme modliť: **Náš Otče?!**

Odpoveď je v kontexte celej kázni na vrchu. Týka sa poslednej stránky Božieho otcovstva. To znamená tých, ktorí majú Krista za svojho Spasiteľa a skrze Krista k Bohu ako k Otcovi pristupujú. Títo hovoria: **Náš Otče**. Iba unikátny vzťah s Bohom ako s Otcom prináša pravú dôveru a spokojnosť v modlitbe. **Náš Otče**, ktorý si v nebesiach. Skutočne len veriaci sa bude takto modliť. Skutočne len veriaci bude poznať dôveru, požehnanie, istotu a všetko, čo z toho vzťahu plynie.

Keď sa budeš modliť k Bohu ako k Otcovi v inom vzťahu, napríklad len ako k tomu, ktorý je tvoj Stvoriteľ, nebudeš mať plnú dôveru a nebudeš poznať hlbokú spokojnosť. Čo z toho vyplýva? Vyplýva z toho, že v tomto význame iba znovuzrodení ľudia sa skutočne modlia tak, ako sa majú. Môžu sa však modliť nespasení ľudia? Môžu sa modliť tak, ako sa modlil Kornélius pred tým, než bol spasený, ale nepoznajú spokojnosť a utíšenie svojej duše. Nespasený človek, aj keď sa modlí, nepozná stav, keď sa otvárajú dvere k Božiemu srdcu. Nevie, ako to je vstúpiť pred Boží trón a tam predniesť svoje veci s plnou dôverou, že bude prijatý. Nemá tú istotu. Znamená to, že je zlé, keď sa modlí ešte nespasený človek?

Nie! Kornélius nás povzbudzuje modliť sa. Pretože tí, ktorí Ho vytrvale a snažne hľadajú (alebo v pôvodnom gréckom texte: vážne, seriózne) a začnú k nemu volať, aby sa im dal nájsť cez Ježiša Krista, ho nájdu tak ako Kornélius. A Kornélius bezpochyby mohol potom vyznať: **Môj Otec**. A bezpochyby sa potom mohol pomodliť modlitbu: **Náš Otče**. Nech to povzbudí všetkých tých, čo ho poznáme a uvedomujeme si, k akému vznešenému veľkému Bohu sa modlíme ako k Otcovi.

Keď nemáš Boha ako svojho Otca, modli sa za to, aby si prišiel k spaseniu a k poznaniu Boha ako svojho Otca cez Ježiša Krista.